

Скобелевъ не са стърпя. Една минута и той прѣмннава задъ брустверътъ и са присѣдинява на страната къмъ солдатитѣ, които вече поденчахъ лозитѣ на сто раскраща отъ насъ.

— Слава Богу, днесъ са вижда всичко ще са сполучи.... чува са пакъ неговътъ нервенъ гласъ. Вървж са...

Но като че нарочно, въ тази сжщата минута у турцитѣ на тѣхнийтъ дѣсенъ флангъ, който съотвѣтствува на нашиятъ лѣвъ, сгжстихъ са гърмежитѣ. Видно е, вече не единъ челоуѣкъ гърми..... видно е, тревогата расте и са распълзъва по всичката тѣхна траншея.... Ето единъ залпъ... Другий....

— Ахъ, лошо.... чува са наоколо.

На нашиятъ брустверъ са показватъ нѣколко фигури.

— Какво вий? посерѣща ги Скобелевъ.

— Отъ работа, ваше благородие, тѣ не го поззахъ.

— Свършихте ли?

— Не.... турцитѣ стрѣлятъ.... невъзможно е.... говорятъ прѣкъсвано, като са заджхватъ. „Видимо невидимо“ турцитѣ.... чува са стериотипната въ такъвъ случаи фраза на начинающата са паника. Солдатитѣ нажалено са спущатъ въ траншеята.

— Васъ ви е страхъ.... Другаритѣ ви работятъ, а васъ ви е страхъ.... лютн са Скобелевъ. — Стройся!

Солдатитѣ които идяхъ при насъ са наредихъ.

— Маршъ пакъ на работа, и бързо, а то, вървайте Бога, ще отидъ и прѣдъ турската траншея ще ви учъ.... Вий ма знаете....

Четири или пять фигури вървятъ пакъ чрезъ брустверътъ.

— Господа офицери, слѣдете слѣдъ това, щото люднѣтѣ да вършатъ дѣлото си както слѣдва....

Слѣдъ малко са зачу стукътъ на топоритѣ. По тѣхнитѣ звукове са отиравахъ гърмежитѣ на турцитѣ. Слѣдъ малко и на нашиятъ брустверъ пакъ черъ редъ черни фигури.

— Е, какво?

— Отлично свършихме всичко.

— Нема ли ранени?

— Нито единъ. Събиране направихме изъ пжтьтъ. Ес-планадата свършихме, мѣстото очистихме..... Дърветата изсѣчени.

— Слава Богу. Спаснбо вамъ, братци! благодаря имъ Скобелевъ.

Солдатитѣ слѣдъ сполучливо прѣдприятие твърдѣ сж